

Margarida

No gosava posar-li nom per por que un dia, com una alenada, se li escapés pronunciar-lo i a casa, la renyessin. Prou en tenia amb les males cares que la mare li posava quan Margarida amb gestos parlava sola. La mare intentava ignorar-la, cansada de la imaginació de la nena, i Margarida ho notava. La mare volia creure que era la imaginació de la seva filla però hi havia qui li deia que la nena patia alguna mena de trastorn, en definitiva, que no era una nena que entrava dins els clixés del que l'entorn considerava "normal". El metge de la família li havia dit a la mare que potser patia un trastorn de doble personalitat, que així es naixia i que així es moria, i que li calia molta dosi de paciència i no donar-li importància a les ocurrencies de la nena. Això sí, controlar-la en tot moment no fos cas que es convertís en una personalitat violenta. La mare no entenia res del que li deien i es va decantar per la paciència i sobretot per la ignorància vers la nena i la seva actitud. A la vegada, Margarida va optar per refugiar-se encara més en el seu món després de comprovar que de poc li servien les preguntes que feia a la mare o al pare.

La gota que va vesar el got, segons la mare, va ser quan ella li va preguntar de sobte si tenia una

germana bessona. La mare incrèdula li va respondre que només deia ximpleries, poca-soltades. Margarida va insistir. *“Potser va morir quan vam néixer i ara es passeja per casa”*. La mare no va dubtar en segellar-li la boca amb una plantofada. La primera i l’última que Margarida va admetre. Tancada dins la seva realitat, Margarida va buscar consol en els llibres. Es passava hores i hores a la biblioteca buscant en els tractats de psicologia, psiquiatria i tot el que tingués a veure amb la psique. Margarida va aprendre així que no patia cap trastorn de doble personalitat.

Quan els llibres de psicologia ja no li donaven respostes, Margarida va iniciar-se en el coneixement de la medicina alternativa i poc convencional, el que ella mencionava la medicina de l'ànima. El seu profund malestar, la seva tossuderia i les llargues hores d'estudi la van portar a l'aprenentatge sobre el coneixement de l'ànima de les persones. Va aprendre a conviure amb les veus interiors que de petita la turmentaven. La por es va convertir en saviesa, coneixedora de les ànimes de les persones, el jo ideal i el jo real. Però tot i aquesta sapiència les persones que la coneixien fugien d'ella com de la pesta o el mal d'ull. “És una bruixa”, deien alguns, “no és normal”, deien altres. Tanmateix, Margarida va aprendre a obviar els comentaris i les mofes, fins que va arribar el dia

que l'aire es va fer massa dens per poder respirar i oxigenar-se. Llavors, Margarida va decidir marxar, allunyar-se, per tal de buscar la serenor que tan anhelava. No ho tenia gens fàcil però sabia que a casa l'ajudarien, si més no per treure-se-la de sobre, amb la mateixa indiferència de quan hom està cansat de veure una bagatel·la desada en un armari, en una prestatgeria, coberta de pols sense saber mai què hi fa realment allà i per a què serveix.

I així, el dia que Margarida ho va anunciar a casa, l'aire es va alleugerir igual que quan s'obre una finestra, entra aire fresc i s'enduu l'estuba acumulada a l'interior. La mare va intentar dissimular amb un *“què hi faràs tu tota sola a Girona?”*, però no va insistir.

Margarida va iniciar un nou tram del seu camí a Girona. La noia de la mirada inquietant va aconseguir un polsim més de llibertat per treballar la seva ànima i els seus coneixements sense haver-se d'amagar constantment. Vivia sola en un pis vell i atrotinat de la Rambla, amb sostres elevats i una galeria on els sospirs de les ànimes retrunyien, i que la seva família li havia llogat a través d'un conegut. Margarida, la noia dels ulls envidriats, va poder assaborir el que era estar de veritat a soles i acostar-se més a ella mateixa, al seu veritable jo intern, a la seva font de vida, a allò que ningú més

que ella comprenia. Només es va permetre la companyia d'un petit gat de pelatge gris al que amanyagava a la butaca del saló quan penetrava en la recerca de les respostes més amagades.

Es va deixar anar la cabellera del color de les primeres castanyes. Es va vestir de gris perla i va omplir l'estança d'olor a espígol. Margarida va sospirar, ara ja li podia dir pel seu nom. *“Hola Aurora”*.